

Una nit de llargues complicitats

No sé si és molt habitual que s'aplaudesca algú per la seua absència. Es fa, de manera normal, en reconeixement de qui no ha pogut ser present en un acte; però aplaudir la no-presència militant crec que no ho havia vist mai. Fins anit, quan una ovació espontània va subratllar les paraules del president d'Escola Valenciana, Vicent Moreno, que confirmaven l'obvietat: ningú del consell no havia acceptat de ser present en la nit més important de l'escola del País Valencià. La gent va aplaudir, vam aplaudir, aquella absència, com qui es lleva un pes de sobre.

Al cap i a la fi, si érem allà és precisament per la ineptitud i la intransigència d'un govern que, amb la seua actitud, s'arrisca 'a semblar frustració, discòrdia i indignació', com va dir en un francès pausat Fernand de Varennes a l'hora de lliurar als amfitrions el premi internacional Linguapax 2014. Incompatibles, doncs, govern i Escola Valenciana. Més coses, encara, va dir aquell senyor vingut expressament des del Canadà per a ressaltar 'el coratge i la inspiració' d'un moviment cívic que lluita 'de manera democràtica, original i positiva'.

La nit va donar per a molts anuncis, i per a moltes complicitats que la sala va assumir no com a compromisos que fan mal de rebutjar, sinó com a oportunitats que ara, en aquest mig any que ja comença a comptar, fóra imperdonable de desaprofitar. La comunitat educativa i acadèmica tindrà el desafiament de treballar i posar en solfa un document que recollirà les eines que facen possible una educació òptima: 'L'escola que volem'. L'àmbit polític va rebre l'encàrrec de deixar-lo a punt per a les impressores dels papers legislatius, i d'aconseguir a les urnes la clau que fa anar aquestes màquines.

Una data: 21 de febrer de 2015. Escola Valenciana ens comboia a omplir València, a passejar per la ciutat la disconformitat, la dissidència creativa. A traure a la llum dels carrers del cap i casal tota la societat valenciana que 'ells' (no hi podia faltar Fuster) han volgut invisible i que és, de molt, més gran, activa i competent que no la que ens desgoverna. I encara una altra cita, si bé aquesta vingué de la mà dels periodistes que conduïen l'acte, Amàlia Garrigós i Pau Vendrell: divendres vinent, 28 de novembre, davant les instal·lacions de RTVV, toca vetlar el mort assassinat eixa nit farà un any amb els afectats més directes de la casa i amb l'acompanyament musical d'un cartell extensíssim de noms que, coses de la vida, l'ara difunt sempre havia rebutjat.

L'escenari de la sala es va anar omplint i buidant de paraules i cançons, amb accents, tons i missatges que rarament passarien l'examen (ni de nivell elemental) de la nova revàlida de 'valenciania' que ens preparen; tothom hi va coincidir a ser reivindicatiu i això, pel que sembla, no forma part de cap 'seña de identidad' homologable per al PP i sectors afins. Ni tampoc, crec, l'alta capacitat organitzativa demostrada, també anit, per Escola Valenciana.

Pels escalons de la tarima hi van pujar els anys de treball inesgotable (inesgotat) de Carme Miquel, qui va recollir el premi en reconeixement a la trajectòria individual; els romanços i cançons de Pep 'Botifarra' guardonat per l'ús social del valencià; i els dos decennis d'existència de la **Xarxa Lluís Vives**, representats pel vice-president Joan Vinyes, que van rebre el guardó extraordinari.

Però potser (i no sóc l'únic a creure-ho, com vaig poder comprovar) l'emoció va prendre més consistència quan els representants de la plataforma Tots Som Cremona la van pujar a l'escenari i ens en van fer partícips des d'unues veus trencades per l'orgull i per la il·lusió que encara tenen pel futur. Allà dalt van rebre el premi lliurat per Vicent Font —també emocionat—, president del Guaix, l'associació de l'Horta Sud que els

reconeixia la lluita davant un setge de la conselleria que ha arribat a ser, fins i tot i literalment, policíac.

Van transitar també per aquells escalons les veus que posaren inici i final a la gran festa de l'escola valenciana. Veus potents i ments esmolades del versador Josemi Sánchez, els cantadors Josep Aparicio 'Apa' i Trini Carballo; el glosador Mateu Matas Xurí, de Mallorca; la glosadora Laia Pedrol, presidenta de l'associació Cor de Carxofa; Maialen Lujanbio, la primera dona 'bertsolari' guanyadora del campionat de 'bertsolaris' d'Euskal Herria; acompanyats de l'acordionista Carles Belda. Els seus versos cantats homenatjaren els premiats i oferiren un final de festa que acomiadà tothom amb un tros de compromís personal, intransferible, de convertir l'alegria i la il·lusió de la nit en una realitat nova perquè l'any que ve, en el pròxim sopar d'Escola Valenciana, l'aplaudiment siga no per l'absència militant d'un govern que ens té declarada la guerra, sinó per les esperances dipositades en els nous ocupants de la Generalitat.

Si enguany aplaudírem l'absència del consell, l'any vinent esperem aplaudir les esperances dipositades en els nous governants